

Харківський УНІВЕРСИТЕТ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому і місцевому Харківському
ордена Трудового Червоного Прапора державного університету імені О. М. Горького

№ 4 (918)

П'ятниця, 7 лютого 1958 р.

Ціна 20 коп.

ОДНИМ з найголовніших завдань нашого університету, як і всіх університетів Радянського Союзу, є підготовка висококваліфікованих викладачів для середньої школи. Щороку наш університет випускає кілька сот молодих вчителів—фізиків, математиків, хіміків, біологів, істориків, географів, викладачів російської і української мови та літератури. Переважна більшість молодих спеціалістів, одержавши диплом про закінчення університету, з охотою йде на роботу в школу і з радістю віддає свої сили благородній справі навчання і виховання підрастаючого покоління майбутніх будівників комуністичного суспільства.

Проте комісія по розподілу молодих спеціалістів ще нерідко доводиться зустрічатися з фактами, коли окремі випускники, висуваючи різні «об'єктивні» причини, відмовляються одержувати призначення на роботу в школу. Одним з найулюбленіших аргументів цих випускників є те, що вони, мовляв, мало підготовлені до ролі учителя, не відчувають покликання до педагогічної професії і взагалі не мають нахилу до цієї роботи. Вони вперто, всіма засобами домагаються того, щоб їм дозволили «влаштуватися за власним бажанням». Коли ж, незважаючи на всі аргументи і докази, їх все ж направляють на педагогічну роботу в школу, ці молоді випускники, прибувши на місце роботи, не виявляють бажання тривало осісти на новому місці, а вже через короткий час намагаються залишити школу і при першій-ліпшій нагоді перейти на іншу роботу — в науково-дослідні інститути, вузи, лабораторії, на промислові підприємства і т. п.

Органи народної освіти звичайно і не затримують таких спеціалістів і звільняють їх від роботи «за власним бажанням». Та чи варто, справді, затримувати таких вчителів, які ніколи не думали про професію вчителя, не люблять цієї роботи і взагалі зневажливо ставляться до педагогічної діяльності в школі?

Але не можна не бачити, що вплив з школи вчителів з університетською освітою завдає їй великої шкоди, позбавляючи наші середні учбові заклади молодих кадрів з доброю теоретичною і практичною підготовкою. Адже саме таких кадрів з університетською освітою найбільше потребує зараз наша середня школа.

Хоча ці негативні настрої мають місце лише у деякої невеликої частини наших випускників, все-таки вони свідчать про недостатність нашої виховної роботи серед студентства. Партійні, комсомольські і профспілкові організації факультетів, викладачі педагогіки і методики ще мало дбають про те, щоб прищепити нашому студентству повагу і любов до педагогічної професії.

Незважаючи на ряд виступів нашої газети, як і раніше, зовсім не провадяться бесіди про благородний труд радянського педагога, про велике значення роботи радянського вчителя для розв'язання завдань побудови комунізму в нашій країні, не організуються зустрічі студентів з майстрами педагогічної справи, не створюються гуртки педагогіки і методики; ще мало робиться в справі посилення зв'язку університету, його факультетів і кафедр з середньою школою.

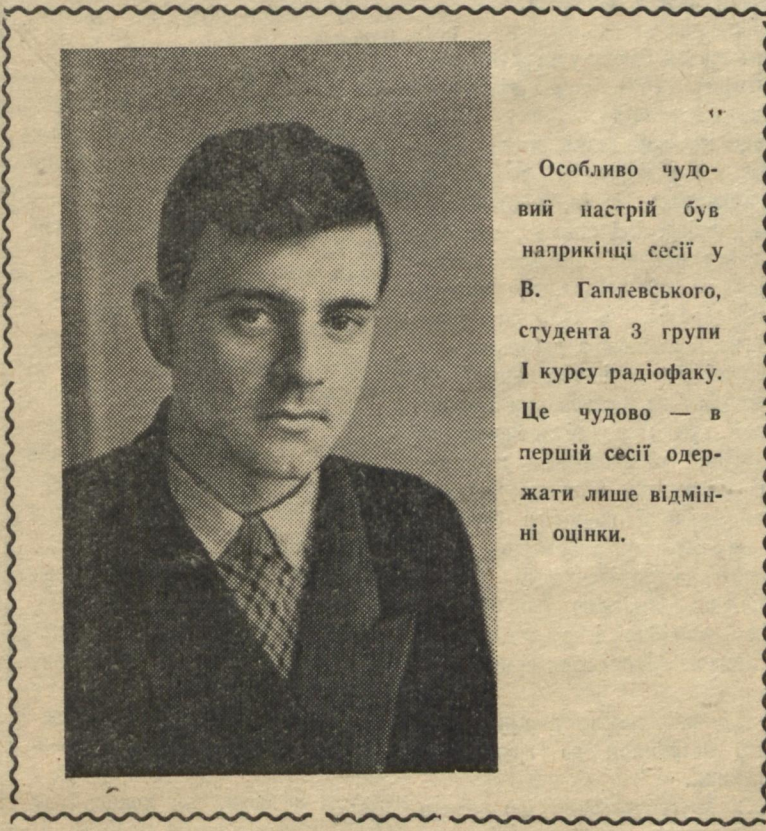
Намічені на ряді факультетів комсомольські збори на теми «Я буду вчителем», «Благородний і почесний труд радянського вчителя» та інш. майже ніде не відбулися.

Виховання у студентів любові до педагогічної професії, глибокого розуміння свого патріотичного обов'язку перед країною, перед народом — це не тимчасова кампанія, пристосована до кінця учбового року, до випуску нового заgonу молодих спеціалістів, це — повсякденна робота партійних, комсомольських і профспілкових організацій, деканатів, спеціальних кафедр і, в першу чергу, кафедри педагогіки, викладачів методики, факультетських методистів.

Треба постійно, всіма засобами підтримувати у студентів інтерес до професії вчителя, прищеплювати їм любов до спеціальності педагога, популяризувати складний, нелегкий, але почесний труд вчителя, постійно тримати студентів в курсі життя нашої радянської школи, створювати умови для щільнішого контакту між студентами і колективами шкіл не тільки в період педпрактики, але й під час їх навчання на молодших курсах.

Необхідно організувати гуртки педагогіки і психології (при кафедрі педагогіки), гуртки методики викладання на всіх факультетах, випускники яких направляються на роботу в середню школу.

Виховання у студентів любові до педагогічної професії — важливе і відповідальне завдання всього професорсько-викладацького колективу, всіх громадських організацій нашого університету.

Особливо чудовий настрій був наприкінці сесії у В. Гаплевського, студента 3 групи І курсу радіофаку. Це чудово — в першій сесії одержати лише відмінні оцінки.

ПІД ЧАС ВІДПОЧИНКУ

Навіть холод зимового дня помічаєш менше, коли їдеш в автобусі в оточенні веселих друзів на екскурсію.

Перед нами завод транспортного машинобудування ім. Малишева. Наш гід—студентка університету Інна Плющ розповідає: «Побудовано цей (тоді паровозобудівельний) завод у 1897 році, на кошти російських капіталістів. На цьому заводі до революції працював легендарний більшовик Артем (Сергієв). Робітники заводу відзначались своєю революційністю. В 1905 році на знак солідарності з страйкуючими Петербурга вони виставили політичні вимоги. Але заводів і фабрик так багато, що не розкажеш про все, а тим більше не покажеш за дві години екскурсії. Знайомимся з історією виникнення деяких вузів, театрів та ін.

Коли ми під'їхали до кінцевої мети цікавої і змістовної подорожі—до площі ім. Дзержинського—першої за розмірами в Європі і другій в світі—було вже темно. Під легким сніжним покривалом, яке виблискувало в світлі потужних прожекторів та вуличних ліхтарів, вона здавалася особливо красивою — адже ми знайомилися з нею як туристи!

В. СТРАЖНИКОВА.

Вісті з агітпунктів

АГІТАТОРИ ХІМІЧНОГО

Підготовка до виборів уже розпочалася на хімічному факультеті і розпочаєть активію. Призначено 20 агітаторів, які вже не перший раз будуть працювати, мають багатий досвід. Серед них такі активні комсомольці як Верховод, Тищенко та інші. Відповідальний за роботу—Є. О. Вайль. Наша дільниця розташована по Університетській вулиці. Всього агітатори хімічного факультету охоплять своєю роботою більше 700 чоловік. Ще 23 січня було проведено перший інструктаж. Причому до цього часу були перевірені списки, звірені з попередніми, налагоджена робота і чергування на агітпункті, агітатори вже побували у виборців. Найбільш активно працюють наші товариші Шмайова, Смелякова, Сироватка, Мушкіна.

Намічається випуск бюлетенів на агітпункті та в окремих блоках. Особливо велика робота провадиться по виявленню громадян 1940 року народження, яким випало щастя голосувати вперше. Для них готується комсомольський молодіжний вечір.

7 лютого закінчуються канікули. Студенти активно включаються у виборну кампанію.

Л. ЄВТІХОВА.

БІЛЬШЕ СУМЛІННОСТІ, ТОВАРИШІ!

Виборча кампанія розгортається все ширше. Але на виборчій дільниці 13/13 (зав. агітпунктом Харченко, агітколективи фізико-математичного та філологічного факультетів) не все ще готове для успішного її проведення. Щоправда, списки складено, агітатори працюють непогано. Та з проведенням культурно-масових заходів не все гаразд. Першу бесіду було призначено на 16 січня, другу за цим же планом — на 26 січня. Та обидва рази вони не відбулися. Перша лекція на цій дільниці відбулася лише 2 лютого, і, до речі, не та, що була обіцяна виборцям.

Додаткові трудові викликали те, що агітпункт в кінці січня змінив своє місце перебування, зайнявши приміщення у школі № 106 разом з агітпунктом 12/12. А керівництво агітпункту ще й досі не вивісило на старому місці ніякої звістки про нову адресу. Далеко не всі виборці повідомлені агітаторами про нову адресу дільниці.

Чергування на агітпункті проходить нездовільно. Так, у неділю о 3-й годині дня двері школи були зачинені. Це сталося тому, що, полегшуючи собі роботу, обидва агітпункти домовилися чергувати поперемінно: з 12 до 6 представник агітпункту 12/12, з 6 до 10 — університетський представник. В такому разі представникам університету треба турбуватися про те, чи на своєму місці представник іншого агітпункту, і вживати заходів у випадках, подібних до згаданого.

І, нарешті, треба потурбуватися, щоб на новому місці все було гаразд з приміщенням. В залі, у якому виборці слухають лекції і концерти, холодно. Агітпункту потрібний телевізор.

М. ВІКТОРОВ.

Материнська подяка

Активісти IV курсу історичного факультету дуже добре зробили: вони надіслали новорічні поздоровлення батькам кращих своїх товаришів. На факультет надійшли теплі, зворушливі відповіді. Одна з них надійшла з

Белгорода від матері Діни Шапіро.

Материнську подяку шле вона товаришам, що поздоровили її, бажає їм найкращого. Вона пишається тим, що її донька з високим почуттям відповідальності ставиться до своїх обов'язків, висловлює надію, що Діна назавжди збереже в душі краще, найсвітліше, що дали їй роки перебування в університеті. Її мрія, мрія матері, щоб донька чесно пройшла трудовий шлях, всю себе віддаючи служінню справі, яку доручить народ.

лює надію, що Діна назавжди збереже в душі краще, найсвітліше, що дали їй роки перебування в університеті. Її мрія, мрія матері, щоб донька чесно пройшла трудовий шлях, всю себе віддаючи служінню справі, яку доручить народ.

На партійних зборах

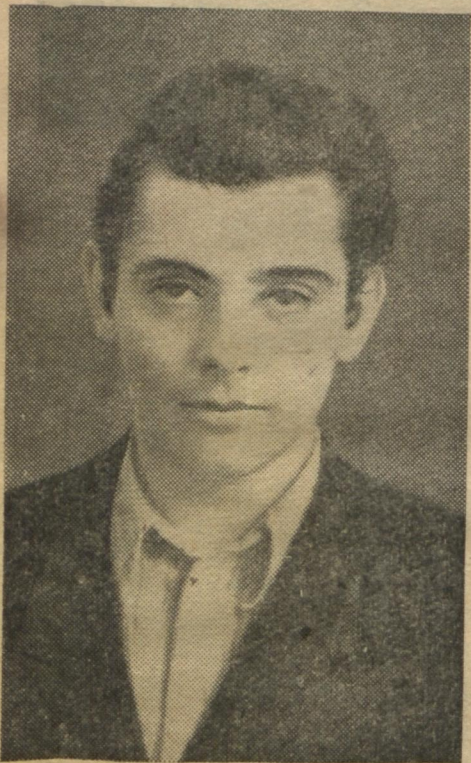
На біологічному факультеті відбулися відкриті партійні збори. З доповіддю про виконання рішень Пленуму ЦК КПРС щодо профспілок виступив секретар партійного бюро факультету І. Д. Манаков. Висвітлюючи роль, яку відіграла профорганізація факультету до Пленуму, доповідач відзначив, що вона слабо займалася питаннями навчальної та наукової роботи, а також іноді забувала і про політвиховну роботу.

Усунути ці недоліки, домогтися того, щоб профорганізація активно брала участь в усіх ділянках факультетського життя, вирішили всі присутні.

Нагороджені члени СНТ

В червні 1957 року був проведений огляд наукових робіт студентів. В огляді брали участь представники 34 вищих учбових закладів Харківської, Сталінської, Сумської та Полтавської областей. За кращі наукові роботи нагороджені деякі студенти нашого університету. Перші премії та грамоти Міністерства вищої освіти УРСР одержали С. Жукова та Ю. Мороз.

Другими преміями та грамотами нагороджені Курилов, Ладішевська, Лисенко, Фальк, Муромцев, Тирін, Дробіцька, Скидан, Єремін, Мацаєв. Грамотами Міністерства вищої освіти УРСР нагороджені 12 наших товаришів.

На відмінно закінчив зимову сесію другокурсник географічного факультету В. Слюсаренко.

КОМУ ПОТРІБНА ТАКА ГАЗЕТА?

Людина вперше зайшла на фізико-математичний факультет. Вона з цікавістю зупиняється перед стіннівкою «Вектор». Адже саме з неї можна розпочати своє знайомство з факультетом. Але... марні надії. Відійдіть від газети, товаришу, вона ні про що не розповість вам. Ні, не вирує в ній студентське життя, не ділиться з молоддю своїм досвідом навчання і праці старий професор, не звертається до неї за допомогою активіст, не піддає газета гострій критиці ледарів і халтурників.

Погана стінна газета на фізмати, на найбільшому нашому факультеті, де сильна партійна організація, де багато хороших справ роблять комсомольці, де вміють похвалити і різко критикувати.

Абсолютно ніякого відображення не знаходить у «Векторі» комсомольське, партійне, профспілкове життя. Так, так, саме відображення. Ми не говоримо вже про те, що газета ніяк у це життя не втручається.

Правда, була опублікована за численними підписами заміточка з не дуже чіткою пропозицією влаштувати диспути. Але й вона не була підтримана колективом факультету, про що через кілька тижнів у черговому номері з сумом повідомила член комсомольського бюро.

Взагалі, газета за дійовість своїх матеріалів не бореться, та по суті і не може цього робити: нема таких матеріалів, які б піднімали хоча б у якійсь мірі важливе питання. Зовсім відсутня критика. З захопленням двічі повідомляла газета про чудово поставлену на фізмати роботу агітаторів у групах, лише трішечки зніяковіло підкреслюючи, що на другому курсі в одній групі не зовсім справи гарні. На мовчить. Йй нічого сказати. А невжеж таки нема недоліків

у політвиховній роботі на факультеті, товариші з редколегії? З неменшим захопленням повідомляють студенти IV курсу фізичного відділу про дні, проведені ними в школі. Це добре, що їм там так сподобалося. Але чому не сказати й про тих, хто без охоти йшов на цю практику, хто не провадив виховної роботи, хто погано готувався до уроків.

З повним правом можна сказати, що критика на сторінках газети зовсім відсутня.

Ось, наприклад, цього року гуртожиток фізмату втратив свою першість серед інших гуртожитків університету. Чому б стіннівці не зайнятися цим питанням, не розібратися в ньому. Наближалась сесія, відповідальний період. Всі знають, що фізMAT без значної кількості «хвостів» не обійдеться. Де призвиста ледарів, де критика груп, які не борються з двійками, які байдужі до долі товаришів? Де боротьба за створення громадської думки по відношенню до нехлюїв, за створення нестерпної обстановки навколо них, де досвід кращої групи в боротьбі за успішність? Замість цього малесенька заміточка під багато обіцяючою назвою «рейд», в якій спокійно і з недоречною поємішкою фіксуються сумні факти:

«...Деяні першокурсники вже зараз потрапили до графі відстаючих...»

...У другокурсників цю далеко не славетну пляяду (відстаючих — ред.) доповнюють...

...На третьому курсі нам назвали рівно стільки важких екзамнів, скільки їх взагалі існує...».

А чому так сталося? Що слід зробити, щоб так не було? Марні шукати в газеті відповіді. Вони на мовчить. Йй нічого сказати. Нема чого сказати й редколегії. призначення.

Газета робиться без вогника, без любові до справи. Аби вийшов черговий номер (мабуть, тому й вийшло таких чергових лише три). Не почувается твердої скерованості газети, крім хіба що заголовка газети «Вектор».

Номери оформляються без смаку і недбало, погано виконані і іноді незрозумілі карикатури, багато просто порожніх місць. І потім, яким би не був талановитий А. Філатов, не можна все ж лише його віршами (і в такій кількості) заповнювати всі номери. Очевидно, на факультеті є й інші поети. Нема нічого в газеті такого, що цікавило б саме фізика, або математика, нічого специфічного. Нема постійних відділів, рубрик.

І взагалі нам здається невірною практика (і це стосується не тільки «Вектора») випускати раз на місяць, а то й на півтора, номер стіннівки безмежної довжини. Потрібна стінна газета, нехай на півтора листи, але раз на 10 днів. Тільки тоді вона зможе бути злободенною і актуальною. А для цього треба організувати три зміни редакції. Тоді і актив навколо газети буде більшим.

Провина за те, що «Вектор» опустився до найнижчого рівня, падає на партійну і комсомольську організацію факультету. Мало уваги приділяють вони їй, керують редколегією по-справжньому, не ставлять перед нею суворих вимог. Крім того, на факультеті є люди, які колись робили чудову стіннівку. Чому б, хоча тимчасово, не залучити їх до редакції?

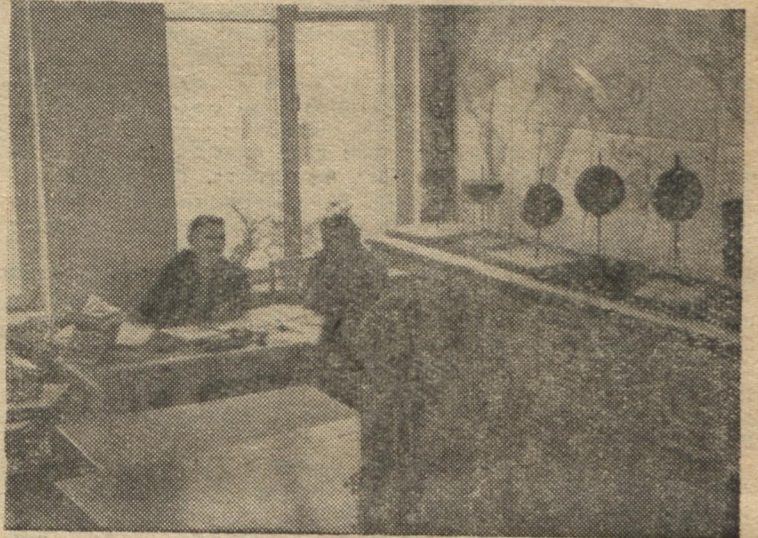
Винний у цьому і комітет комсомолу, який не контролює роботу факультетських редколегій, не налагоджує обміну досвідом між ними. Помилки треба виправляти. Стіннівка на фізмати повинна стати гідною свого високого призначення.

Знімок 4.

прикрашають приміщення. І ми, вому корпусі. Ну, нічого, — до як змогли, виконали їхнє бажання давали вони, — через деякий час ня (знімок 4).

Добре почуваять себе люди і вчаються наші молодші товари- прилади у новому просторому ці». І саме з метою переконаги

Знімок 5.

приміщенні кабінету геодезії і всіх, що до завершення будівництва університету залишилося небагато, фотограф підійшов до вікна і з висоти восьмого поверху тільки-но завершені будови, сфотографував сусідній корпус (знімок 7), що в недалекому майбут-

вись цим окремо, він зможе сам відвідати його, аде географи — народ гостинний.

Ще на поверх вище — і ми з націленим апаратом входимо у кабінет регіональної географії.

— Не треба фотографувати зараз, я

трохи приберу, — каже нам лаборант саме в той час, як фотограф натискує на кнопку і черговий, передостанній кадр (6) відобразив цю хвилину.

— То що ж тут поганого, що не все ще розставлено по місцях? — відповідаємо ми. — Студенти сюди поки що не заходять, кабінет майже пустий, то чому ж поспішати? За цей час можна зручніше розмістити обладнання кабінету і тоді, в ході навчального року буде більше порядку.

Додамо також, що на новому місці є всі умови для роботи кабінетів, кафедр, викладачів і, звичайно, студентів. Дійсно, новий корпус, чергова діюча частина величезної споруди університету, — це здійснена мрія студентів університету. Ще в минулому році п'ятикурсники — філологи, хіміки, історики та інші, залишаючи університет, з жалем казали: «Так і не довелося вчитися в по-

Знімок 6.

В об'єктиві — новий корпус

Ми кожного разу проходили повз нього, не маючи часу зазирнути всередину, пройтись по коридорах та поверхах, щоб пригадати, де працювали ми на суботниках та недільниках, поглянути, як перетворилися колись холодні, напівзруйновані стіни, на аудито-

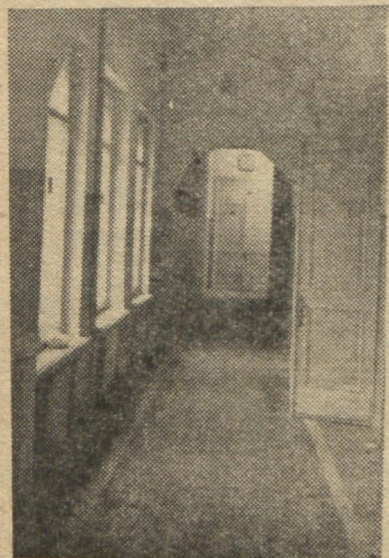
рії, лабораторії та інші приміщення. Наші друзі, студенти фізмату та географічного факультету, говорять: «Сьогодні у нас екзамен у новому корпусі, ходіте і ви разом з нами, побачите все, що там вже є».

Ось ми йдемо одним з коридорів (знімок 1).

Скажете, що не все гаразд? Так, допитливе око побачить купки старший лаборант М. Г. Попов сміття, якого, до речі, ще всюди налагоджував прилад (знімок 3). Нове місце цілком для цього пристосоване, робота йде швидко. Риса, яка характерна для цього корпусу, — велика зручність приміщень, більшість яких протисторі, світлі, квадратної форми. Під лабораторії відведені добре пристосовані приміщення з вентиляційною системою, спеціальною електропроводкою та ін.

Знімок 2.

Знімок 1.

Знімок 7.

ному прийме до себе нові факультети з старих приміщень. Чекайте нашої наступної розповіді про обживання нових корпусів.

В. СОЛОВЬОВ,
О. ПІКОВЕЦЬ.

Студенти першого курсу математичного відділу склали екзамен з математичного аналізу — найбільш важкого за обсягом і змістом предмета на першому курсі. Спробуємо проаналізувати результати.

Про погані результати і їх причини

ДО ПІДСУМКІВ СЕСІЇ

Із 119 студентів, які з'явилися до екзаменатора, 18 одержали «відмінно», 19 — «добре», 45 — «задовільно» і 37 (31%) — «незадовільно». Як бачимо, результати невтішні, і, природно, слід, насамперед, запитати, як на протязі семестру працювали викладачі. Ось короткий перелік основних заходів, які були вжиті. Усім групам на початку семестру були роздані детально розроблені робочі плани, де вказувалась тема кожної лекції, практичного заняття, вправи до кожного з цих занять. Були прочитані, теж на початку семестру, лекції про організацію самостійної роботи студента. Лектор і асистенти охоче приходили на консультації. Систематично перевірялося виконання студентами домашніх завдань, була проведена і фронтальна перевірка. Не забули ми й про колоквіуми і контрольні роботи. А під час екзаменаційної сесії для кожної групи, в середньому, було дано по 5 консультацій лектором і по дві — асистентами. Побудовані були консультації у формі бесід з кожним студентом окремо.

Немало бесідували і ми, і агітатори груп, і заступник декана І. Є. Тарапов з першокурсниками.

Я не певен, що викладачі зробили все від них залежне, але я переконаний у тому, що не всі студенти зробили все від них залежне.

Значна частина студентів не використовувала консультації навіть під час сесії. Жодного разу, наприклад, не прийшли на консультацію т. Василюк, Аліференко, Дрояронок, Слєпченко, Шевдов, Плотников і багато інших. Чимало знайшлося студентів, які (з поважних, навіть, причин), пропустивши багато занять, своєчасно не проробляли пропущений матеріал і в кращому випадку обмежувались переписуванням чужих, далеко не досконалих конспектів. Тому й недивно, що деякі студенти на екзамені цілком правильно формулювали теорему і давали цілком правильне доведення... іншої теореми.

Окремі студенти не підготувалися належно до сесії з поважних причин: багато пропусків, через хворобу у одних, труднощі оволодіння матеріалом у інших і т. п. Та все ж для більшості студентів, які одержали незадовільні оцінки, не можна знайти виправдувальних причин. Чим, наприклад, може виправдатися т. Аліференко, яка закінчила школу у 1957 році і одержала незадовільну оцінку з трьох предметів, або т. Грєчихін, Василюк, Перкова (медалістка, яка теж одержала три незадовільні оцінки) і багато інших.

ВОНИ ПЛЯМУЮТЬ ФАКУЛЬТЕТ

Закінчилась зимова екзаменаційна сесія. Більшість студентів історичного факультету склали екзамен на «відмінно» і «добре». Але є й такі, що погано навчалися протягом семестру, або не вчилися зовсім, і тепер потягнули своїми «хвостами» назад наш факультет. Це студенти другого курсу Картозія і Цой, першокурсник Міщенко та деякі інші. Картозія не склав екзамена з історії середніх віків, Міщенко —

з іноземної мови. Протягом першого семестру він часто ховався від дорікань товаришів за свою фізкультурну роботу на курсі, товариші співчували, вірили, і дарма це робили. Адже ми готуємо не тільки спортсменів, а в першу чергу, істориків. Можна бути і тим і іншим. Погано зустрів екзаменаційну сесію другокурсник Цой. Часто без поважних причин він пропускав заняття, не працював дома, не склав

залика з історії СРСР. Два роки деканат йде йому назустріч, враховуючи його погане знання української і російської мов. Всі сподівались, що Цой візьметься за навчання, але це не виправдалось. Досить панькатися з такими студентами. Необхідно поставити питання про доцільність перебування Цоя в університеті.

В. МАНОГОНОВ.

ОБГОВОРЮЄМО СТАТТЮ А. ЗДОРОВОГО ПРО ДЕЯКІ МЕТОДИ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ РОБОТИ

ПІТАННЯ, підняте в статті А. Здороваго, зараз найбільш гостре, найбільш злободенне в роботі комсомольської організації. Дійсно, чому в організації, що складається з таких ентузіастів, як наша університетська молодь, іноді знаходиться благодатний ґрунт і процвітає формалізм? Чому іноді втрачаємо «живинку»? Нема потрібних справ, сама необхідність яких робить ці справи захоплюючими? Нема організаторів, що вміють повести за собою масу комсомольців?

Ні, справа, зрозуміло, не в тому. Справа в, їх не менш, ніж було у комсомольців 20-х років. Є й талановиті організатори. Але як справа стане живою, хто зможе організувати її виконання, якщо рядові комсомольці відмахуються від доручень. Ось у

як працювати, лише несумлінний групорг. Я б попросив автора статті назвати ті грандіозні заходи для 25—30 чоловік, з якими, на його думку, не може справитися один сумлінний комсорг при активній допомозі комсомольців. Слова «активна допомога» стоять тут невипадково. Як ви вже здогадалися, товариші читачі, вся трудність саме полягає в тому, що допомога не завжди активна. І тут, пропонуючи заходи до уникнення байдужості, Здоровий наводить прописні істини. Ну, зрозуміло, треба організувати цікаві диспути, хороші вечори, жваві комсомольські збори! Але як? На його думку, комсомольці

як працювати, лише несумлінний групорг. Я б попросив автора статті назвати ті грандіозні заходи для 25—30 чоловік, з якими, на його думку, не може справитися один сумлінний комсорг при активній допомозі комсомольців. Слова «активна допомога» стоять тут невипадково. Як ви вже здогадалися, товариші читачі, вся трудність саме полягає в тому, що допомога не завжди активна. І тут, пропонуючи заходи до уникнення байдужості, Здоровий наводить прописні істини. Ну, зрозуміло, треба організувати цікаві диспути, хороші вечори, жваві комсомольські збори! Але як? На його думку, комсомольці

НАША ДУМКА

своїх міркувань з цього приводу не мають, їх треба захопити чимсь. Чим? А далі йдуть загальні фрази.

Говорячи про активну допомо-

гу, я маю на думці розподіл роботи на окремі дільниці і доручення їх комсомольцям, що мають спроможність цю роботу виконати. Ясно, що обрання основної теми повинно бути чітко продумано, з урахуванням уміння виконавця. Робити це підсилу не лише ідеальному комсоргу, як (і знов голосливо) стверджує т. Здоровий, а просто сумлінній людині, сумлінному комсомольцеві, які складають переважну більшість нашої молоді. Це не новий захід і сам по собі він не дає особливо позитивних наслідків, але коли до нього додати суворий облік дорученого і не менш суворий контроль над

його виконанням, то картина зміниться відразу ж. І це теж не відкриття. Це старе і зрозуміле поняття — дисципліна.

Чому у людей з'являється байдужість до комсомольської роботи, зневіра в свої сили? Тому, що люди не працюють по-справжньому. Їх логіка занадто проста — не вимагають виконання, значить, справа неважлива, значить і робити її, може, необов'язково. Ось і чується іноді: «Адже в нас не можуть організувати!» Ось чому комітету комсомолу університету слід перш за все взятися за зміцнення дисципліни. У її відсутності — наше лихо, у її зміцненні — шлях до розквіту комсомольського життя в університеті.

В. ТИЩЕНКО, студент.

«ХАРКІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
Стор. 3. 7 лютого 1958 р.

ПОГОВОРИМО ПРО ХУДОЖНЮ САМОДІЯЛЬНІСТЬ

Більшість із нас, закінчивши університет, піде працювати в школи. Усім добре відомо, що завдання педагога — всебічно виховувати учнів, уміти не тільки цікаво провести урок, але й цікаво і з користю організувати дозвілля. Саме тому ми розглядаємо участь студентів у нашій художній самодіяльності і як підготовку до майбутньої праці. Ось чому, нам здається, треба значно більше уваги приділяти роботі гуртків художньої самодіяльності.

НАШ «ХОР»

Ні, товариші, це не помилка, що слово «хор» взято в лапки. Це говорить про те, що хору в нас не існує і тому про нього ми говоримо умовно.

Назвіть хоча б один клуб, хоча б один університет або інститут, де б не було хору. Адже хор — центр художньої самодіяльності, її гордість, її сила. Маючи справжній хор, можна не хвилюватися про вокальний ансамбль, квартет, тріо, дуєти, соло. Вони — в хорі. Ще два роки тому виступи нашого хору могли скласти перший відділ концерту. На фоні хору можна провести будь-яку масову сцену: танок з піснею, літературно-музикальну композицію тощо.

Чому зник хор? Відповідь одна — рада правління клубу, профком та комітет комсомолу пішли по лінії найменшого опору, вони не зуміли зібрати людей на хор і свою безпорадність узаконили таким рішенням: оскільки на факультетах повинна провадитися культурно-масова робота, то факультетські хори і ансамблі можна звести, коли це буде потрібно, в один університетський.

Але це самообман. Як правило, на факультетах хори працюють лише перед міжфакультетськими оглядами і зразу ж після них припиняють роботу. Університету ж потрібний хор.

ПРО ГУРТКОВУ РОБОТУ

При університеті працює багато гуртків художньої самодіяльності, які мають платних керівників. Але ось гуртківців то й нема. Сама рада клубу неспроможна їх зібрати по факультетах, а комсомольські і профспілкові бюро їй не допомагають. Крім того, дехто з факультетських діячів вважає, що університетська самодіяльність — то не їх справа, була б своя, факультетська. Ось чому нерідко зривались заняття драматичного, вокального, танцювального гуртків, «покійного» хору. Рада клубу погано використовує можливості, які є в нашому вузі. Адже танцювальний колектив можна посилити учасниками секції художньої гімнастики. До гуртків, до участі в концертах можна і треба залучити літературну студію, кіностудію. В університеті є хороші баяністи, акордеоністи, чому не чуємо ми їх на наших концертах? Адже не може один Галата замінити всіх. Є у нас і віртуози-гітаристи (Каніщев, Куценко, Волянський), і ми б з задоволенням послушали б їх на наших концертах.

ТРОХИ ПРО РЕПЕРТУАР

Репертуар нашої самодіяльності часто-густо будується за принципом: хто що вмів. Форма концертів чисто академічна і, нема чого гріха тайти, іноді досить нудна.

Закінчення див. на стор. 4.

Слідами наших виступів

„Дорожити честю гуртожитку“

Голова студентської ради гуртожитку по проспекту Леніна, 20 т. Зінченко надіслав листа у відповідь на замітку в нашій газеті під назвою «Дорожити честю гуртожитку». В листі пишеться, що, в основному, факти, неведені в замітці, відповідають дійсності, що студрада вжила ряд заходів для усунення вказаних в замітці недоліків.

Так, вжиті заходи проти тих, хто, не поважаючи правил соціалістичного співжиття, привласнював собі ковпачки від газових горілок, не даючи можливості іншим приготувати їжу, Першокурснику фізмату Ноздрачову за це винесено догану з попередженням.

Члени студради звертались до завідуючого їдальнею № 6, що обслуговує гуртожитківський буфет, з проханням налагодити його роботу, але тут все ж таки потрібні зусилля і профкомівських громадських уповноважених.

В цьому навчальному році студрада організувала санбригаду, з 13 чоловік, які ведуть регулярне чергування у побутових кімнатах.

Помста боягуза

15 грудня 1957 року. Друга година ночі. В коридорі темрява. Нікого нема. Так, це сама слухна хвилина, можна розрахуватися за все. Вже чути кроки по коридорі, ближче, ближче. Від стіни відокремлюється якась темна фігура, удар по голові, і студент радіофізик Шевченко падає. Справа зроблена, можна сховатися. І він утік. Не думайте, що це уривок з пригодницької повісті. Ні, все це відбулося в гуртожитку по проспекту Леніна, 20.

Ніхто не знає, хто зробив цей підлий і огидний вчинок, хто злякався в чесній суперечці з'ясувати істину, а вдарив із-за кутка. Це вчинок не хороброї людини, а боягуза. Він боїться виявити себе, побоюється сказати правду і його найближчі друзі, які, очевидно, знають про «подвиги» хулігана.

Взагалі бійка, як засіб розв'язання суперечок, перевірки «вольових» якостей, дуже популярна серед студентів, що мешкають на Шатилівці. Декілька прикладів у хронологічній послідовності. 2 грудня відомий кулачник-самоучка з третього курсу радіофізичного факультету Баранов схлестнувся з студентом-геологом Сапроновим. У кімнаті 69 непогано погуляли. Було багато випито, в кімнаті панував безлад. Староста Баркалов (студент четвертого курсу радіофаку) був дуже задоволений проведенням «вечором», але прибирати в кімнаті відмовився і навіть обурився на таку пропозицію коменданта. 12 грудня у бійці перевіряли свої сили Білоусов та Зганников.

Чи це тільки поодинокі випадки? Ні. Комсомольські організації радіофізичного, геологічного факультетів, студком гуртожитку не приділяють потрібної уваги до життя студентів. Висилення Баранова, Сапронова, Баркалова, Білоусова, Зганникова та Григор'єва хай стане уроком і комсомольським організаціям цих факультетів і тим, хто не навчився правилам поведінки.

Прямий обов'язок комсомольських активістів, членів студкому створити навколо хуліганів атмосферу нетерпимості. Нехай карикатура в «Молнії», нехай їдка частівка на вечорі, нехай суворе комсомольське покарання буде «нагородою» їм за кожний випадок прояву буйства.

В. КАРМІН.

ПОГОВОРИМО ПРО ХУДОЖНЮ САМОДІЯЛЬНІСТЬ

А в нас є хороші традиції. Всі і про недоліки, про новини факультетського життя. І ще. Хороша, справжня університетська самодіяльність з успіхом роздавалися зі сцени. Зараз цього немає. На жаль, студентська тематика в наших концертах відсутня. Прогнали зі сцени на наших концертах російські та українські частівки, рідким гостем стали в нас українська та російська народні пісні (тільки у виконанні Асі Новикової). Ні на одному вечорі не бачимо ми змішаних ансамблів (дівчата і хлопці).

Чомусь керівники нашої художньої самодіяльності не звертаються до естрадних збірників для художньої самодіяльності. А там є, що вибрати. Треба пам'ятати, що єдине місце, де іноді збираються представники студентської молоді різних факультетів (у великій кількості), — вечори. І треба складати так програму, щоб можна було почути і про наші успіхи,

Закінчення. Поч. див. на 3-й стор.

РОЗПОВІДАЮТЬ НАШІ ВИПУСКНИКИ

ПРИВІТ З ДАЛЕКОЇ ЗИМІВЛІ

ПЕРШИЙ лист із Середньої Азії я одержав у травні цього року. В ньому колишній студент географічного факультету В. Г. Кучерявий сповідав про те, що його включено до складу експедиції Узбецької Академії наук на льодовику Федченка, описував підготовчі роботи і плани на найближче майбутнє.

Другий лист прийшов

півтора місяці тому. Він був відправлений караваном вже з самого льодовика. І в той час, як я читав листа, розглядав надіслані фотокартки, далекі зимівлі найкрупнішого центра оледеніння Паміру були зовсім відрізані від зовнішнього світу.

Обидва листа були цікавими, бадьорими, оптимістичними. Я поступово згадав людину, що писала їх. До початку Вітчизняної війни В. Кучерявий служив в армії на західних рубежах нашої Батьківщини. Відбиваючи перші шалені атаки фашистів, він був поранений і потрапив у полон. Радянська Армія принесла йому звільнення від жавів фашистського іга. Поеднуючи навчання на заочному відділі географічного факультету з роботою в школі, Кучерявий успішно закінчив університет і весною 1957 року захистив дипломну роботу на «відмінно», набувши разом з цим кваліфікацію альпініста першого розряду. Тепер цей худорлявий, але міцно складений хлопець з виразним обличчям очолює одну з зимівель — у Середній течії

льодовика на висоті 4200 метрів над рівнем моря, вивчає цю ділянку за програмою МГР. Вантажі для зимівлі доставлялися караванами через високі перевали Алайського та Заалайського хребтів по стрімких стежках, через бурхливі річки. Розташувалася станція на відрозі хребта Петра I.

— Відомо, як доводиться створювати зимівлю, — пише Володимир, — поєднуєш водночас обов'язки вантажника, господарника, караванщика і начальника. Важко, але цікаво. І потім, коли зимівлю побудовано, приємно відчувати, що все навколо тебе зроблено власними руками.

Листи Володимира допомагають уявити собі умови роботи на зимівлі.

— Працювати доводиться часто в дуже складних метеорологічних умовах. Високогірна зима часто-густо досаджує нас великими морозами і шквальними вітрами. Іноді, після сніжної завірюхи, наша обсерваторія наповнюється снігом, — пише він. — Тоді наш маленький будинок, обгорнений безпросвітною сніжною імлою, здригається усіма частками свого металевого тіла. А зверху важко натискують чорно-сірі низькі і рвані хмари. Окремі пориви вітру досягають величезної сили — до 47 метрів

на секунду, такий вітер відриває людину від дверної ручки, валиць з ніг, припиняє подих. Я і товариші у цей час нагадуємо рибин, яких викинуто на берег.

Однак труднощі не заважають виконувати наукові спостереження. Адже програма не маленька: вона передбачає геодезичну зйомку льодовиків, вивчення змін розмірів льодовика Федченка, його притоків. Ведемо також спостереження над еволюцією льодового тіла у зв'язку із змінами клімату і загальними метеорологічними умовами. Ми повинні встановити і температурні умови верхніх шарів атмосфери, визначити структуру та будову льоду.

Наші спостереження, крім чисто наукового значення, матимуть і різноманітне практичне значення. Вони допомагатимуть у розшуках розсіпних корисних копалин, з'ясувати можливості подальшого гідроенергобудівництва і зрошення території.

Виконуючи свою основну повсякденну роботу, В. Г. Кучерявий збирає матеріал для кандидатської дисертації. Як видно з листів, у нього багато планів. Його цікавлять фізико-географічні умови басейну льодовика Федченка, вплив притоків на рух основного льодовикового тіла. У вільний час він вивчає іноземні мови, перекладаючи на російську мову праці зарубіжних авторів. Після зимівлі 1957/58 рр. наш земляк мріє побувати в Антарктиді. Віриться, що і ця його мрія буде реалізована.

В. ВОЛОДІН.

БАЖАЄМО ВСЬОГО КРАЩОГО

Професорсько-викладацький колектив і громадські організації географічного факультету університету відзначають 70-річчя з дня народження і 44-річчя творчої діяльності доцента, кандидата педагогічних наук Ісака Олександровича Слущкіна. Ще в 1915 році закінчив він фізико-математичний факультет Харківського університету по природничо-географічному відділенню.

Після Жовтневої революції ювіляр активно працює в органах народної освіти, поєднуючи діяльність інструктора Наркомосу з викладанням на робітфаці, у робітничих школах і частинах Радянської Армії.

А з 1934 по 1956 рік І. О. Слущкін працює в Харківському педагогічному інституті, де читає самостійні курси загального землезнавства, методики викладання географії та краєзнавства.

Протягом багатьох років Ісаак Олександрович був активним членом партійного бюро геофаку, провадив значну лекційну та методичну роботу серед учителів нашого міста. На географічному факультеті університету ювіляр читає курс методики викладання шкільної географії та керує шкільною практикою студентів-географів.

І. О. Слущкіним написано близько 50 праць, присвячених різним питанням методики викладання географії в школі, 23 його роботи надруковано в журналах та газетах.

Чуйну людину, гаряче закохану у свою науку, справжнього товариша від душі поздоровляють друзі і учні з ювілейними датами в житті, бажають здоров'я, довгих років життя і плодотворної праці на благо Батьківщини.

ГРУПА ТОВАРИШІВ.

НАША ПОШТА

У видавництві ХДУ люблять говорити: «У нас коректорський склад молодий. Всі з вищою освітою, але от у відношенні техніки... слабуваго».

Чому це так? Чому таким досвідченим працівникам, як М. І. Прокопенко, Я. Т. Чернишенко, Б. С. Луценко, не заці-

кавитись цим питанням і не тільки зацікавитись, але й про-

вести з коректорами хоч кілька змістовних занять, щоб ознайомити молодих спеціалістів з технікою коректури, поділитись з ними досвідом власної практики.

В. ПЕТРЕНКО.

Молодь треба вчити

СПОРТ

За нові успіхи на лижні!

В цьому році бажаючих спеціалізуватися у лижному спорті виявилось дуже багато.

У жовтні—грудні студенти пройшли кросову підготовку, працювали зі штангою. Під час сесії багато спортсменів навчилися поєднувати напружене навчання з регулярним тренуванням. Так, студент I курсу радіофізичного факультету О. Лисенко не пропустив жодного тренування, а екзамен склав тільки на «відмінно». Добрий приклад спортивній громадськості університету подали студенти Надикто, Гончаров, Денисов, Довжиков, Бережний, Харченко, студентки Біло-

усова, Меркулова, Анікеева, Нікітіна, Клебаліна, які весь січень знаходились у будинку відпочинку «Південний», де спеціально тренувались по лижах і одночасно успішно склали сесію.

В розпал сесії, 19 січня, країні лижники брали участь у відбірних змаганнях міста по лижах, де окремі студенти показали непогані результати. Студент фізмату Н. Гончаров подав приклад дійсно спортивної боротьби, пройшовши на подаманій лижі 10 кілометрів з 15-кілометровою дистанції.

Але основні бої ще попереду.

В. ГАВРИЛОВ, тренер

Редактор В. БУДНІКОВ